

LONGEATERRA

PRVÝ SKOK

TOMÁŠ SLANIČKA

LONGEATERRA

PRVÝ SKOK

TOMÁŠ SLANIČKA

Text © Tomáš Slanička, 2021
Cover © Martina Nedvídková, 2021
Editing © Katarína Markovová, 2021
ISBN: 978-80-570-3111-6

Venujem Ele

I.

John sedel na svojej učiteľskej stoličke s odovzdaním a bez nálady. Mierne sa pri tom nakláňal dozadu, pričom mal ruky zopnuté za hlavou.

Pozerať osem hodín denne na znechutené tváre študentov sa muselo zákonite podpísať na jeho mentálnej kondícii. Spočiatku si myslel, že nenáročná učiteľská kariéra v tejto bývalej pozemskej kolónii menom Tetsu bude presne to, čo potrebuje. Pravidelný režim kantorského života mu poskytoval dosť voľného času a dokonca aj jeho plat mu vystačil na vcelku pohodlný život. No krutá daň v podobe vzdelávania mladistvých osôb, ktoré o to vôbec nestoja, narastala každým rokom. John s obavami sledoval vážne dôsledky jeho pôsobenia v školstve na svoje zdravie. Odkedy sa na to dal, mal pocit, že každým dňom viac a viac osprostieva. Pritom si bol istý, že ešte pred pár rokmi bol nadpriemerne inteligentný občan tohto mesta. To netvrdil len on sám, ale aj povinné IQ testy, ktoré musel pred nástupom na učiteľskú profesiu absolvovať. Teraz však nadobudol presvedčenie, že hlúposť jeho žiakov je nevyliciteľná a čo je horšie, je aj nákazlivá. S hrôzou zisťoval, že od istého bodu prestal byť schopný žiakov vzdelávať, ale naopak pri nich začal mentálne chradnúť.

„Nemôžu byť predsa všetci takí tupí... alebo môžu?“

Týchto myšlienok sa John už niekoľko mesiacov nemohol zbaviť.

„Ako je možné, že z celej triedy napíšu úspešne test, a aj to len s odretými ušami, traja ľudia? Jediným vysvetlením by bolo, že zvyšok triedy počas jeho prednášok náhle postihne strata vedomia alebo záchvat narkolepsie. Veď predsa, aj keby ho počúvali iba na pol ucha, niečo sa na nich muselo nalepiť.“ Prechádzal pohľadom po triede a v bielom svetle stropného osvetlenia si sám pre seba hundral popod nos. „Sú to zaostalé opice a ich rodičia sú súrodenci. Tak je to! Za štyri

to dám aj Markovi. Ten je zo základov dynamiky kvapalín tiež úplne vyzumovaný, ale aspoň v tom má jasno a na hodinách väčšinou spí.“

Pre Johna to znamenalo o jednu znudenú tvár, ktorá naňho štyridsaťpäť minút, dva razy v týždni bezradne hľadá, menej. Pre Marka to zase znamenalo extra bod, ktorý ho vypoklonkuje do ďalšieho ročníka a jemu preč z očí.

Na svojom prenosnom displeji si prezrel zložku s testami, ktoré žiaci pred chvíľou dopísali. Školský systém ich automaticky preposlal do zložky učiteľa po tom, čo žiakom vypršal ich čas na vypracovanie. Už letmý pohľad na niekoľko z nich mu prezradil, že jeho snaha naliať im aj tentoraz do hláv nejaké vedomosti bola takmer úplne zbytočná.

„Čo už s vami. Biť vás nesmiem a nervy si žrať nebudem.“

Ani jeden zo žiakov už nejvil najmenšiu snahu venovať pozornosť učivu zobrazenom na výučbovej obrazovke. John s tým tak trochu aj počítal. Vzal si do rúk svoj datapad a premietal si novinky zo siete. Tak ako ostatní okolo neho, aj on sa tu snažil iba krátiť si čas.

„Darmo sa budem sťažovať. Čo som si vybral, to mám. Jediné plus tejto nevďačnej profesie sú prázdniny. A tie mi začnú už o tri dni! Tento rok ma pri behu chodbou nepredbehne žiadny študent. Budem suverénne prvý, kto vybehne školskou bránou von z budovy a pobeží rovnou čiarou do baru.“ Široký úsmev, ktorý sa mu zjavil na tvári, vystriedal utrápenú grimasu. Jeho zúfalstvo bolo razom preč a pocit vyslobodenia sa mu rozlieval do celého tela. „Dva mesiace zaslúženého voľna bez týchto ignorantov. Dva mesiace! A ako bonus – keďže bývame na Marse, a to som asi zatiaľ nespomenul, dostanem k dobru o štyridsaťjeden hodín voľna viac ako moji kolegovia na Zemi. Áno, je to tak. Každý deň na Marse mi oproti tomu na Zemi pridá štyridsať minút. Tak či onak, ešte si na to musím chvíľu počkať. Ale nadnes mám fajront a balím sa dom.“

„John, počkaj! John!“

Po chodbe bežal malý mužík s plešinou a v saku, ktoré si pamätalo najmenej päť riaditeľov tejto školy. Mal voľné plantavé nohavice s opaskom tesne obopínajúcim jeho zaoblené brucho. Spod pazuchy mu trčala aktovka a divoko na Johna mával. Popritom si voľnou rukou upravoval okuliare, aby mu za behu nespádli z nosa. Jeho strach z laserovej korekcie šošoviek bol až smiešny. Keby očkovania neboli povinné, určite by sa vyhol aj tým.

John rýchlo spoznal svojho kolegu, učiteľa prírodných vied, Erika McCulistera. Nechcelo sa mu s ním práve hovoriť, a tak iba sklonil hlavu, zvesil ramená a rázne kráčal k východu. Jeho únikový plán však šťastný koniec nemal.

„Som rád, že som ťa zastihol,“ dychčal malý muž vedľa Johna a jednou rukou mu zvieral lakeť. „Čítal si o tom meteorite, čo dopadol v Euripuských horách dnes nad ránom? No je toto možné?!“ vyhrkol zo seba, pričom nespúšťal oči z Johna.

John mu chcel iba odvetiť, že možné to, samozrejme je, ale odmietal sa nechať zatahnuť do ďalšej zbytočnej diskusie o pohyboch kozmických telies. Namiesto toho poslal kolegovi silený úsmev a znovu vykročil k východu. Erik sa nenechal vyviesť z miery jeho nezaujmom a rýchlo prepletal nohami, aby s ním udržal tempo.

„Toľké financie sa vynakladajú na to, aby bol život na Marse bezpečný a oni prehliadnu kus šutru, čo nás môže vyhladiť! Nechápem, za čo berú ľudia z Orbitálnej bezpečnosti peniaze. To tam len celý deň postávajú a škriabu sa na zadku?! Veru hovorím ti, keby bolo po mojom, už dávno by som všetkých tých...“

John sa otočil k Erikovi a chytil ho za ramená.

„Erik, chápem ťa. Si rozčúlený, že ťa tá hruda netrafil, a tak sa sem musíš vrátiť aj zajtra. Zdieľam tvoju frustráciu, ale kvôli tomu by si za mnou takto neutekal. Takže, čo potrebuješ?“

Vyzeralo to, ako keby rodič dohováral neposlušnému dieťaťu. Erik sa na chvíľu zajakal a rozmýšľal, ako má pokračovať.

„Si bystrý, to musím uznať,“ uchechtol sa napokon. „Tak teda bez okolkov. V labáku ma stále hnevá hydroponika. V jednom kuse sa to nejak kazí a kým vypíšem žiadanku na opravu, kým sa schváli a nejaký technik sa na to príde pozrieť, môžem celý skleníček vyhodiť do smetí. A to nerátam hodiny a hodiny podlizovania sa nášmu riaditeľovi.“

„Chápem, ale nabudúce nech to z teba vypadne skôr. Pozriem sa na to zajtra, dnes si tú burinu ešte musíš poliať sám. Čau.“ S poslednou vetou a zamávaním od chrbta prešiel John školským východom.

*

Cesta zo školy ubehla tak ako už toľkokrát predtým. John nevyužíval príliš často možnosť autopilota, ktorý by svoju jazdu prispôbil automatickému riadeniu križovatiek a vďaka vzájomnej komunikácii pomocou interlinku si vedel prispôbiť jazdu tak, aby sa do cieľa dostal v najkratšom možno čase a s optimálnou spotrebou. Jazdu si užíval a bola preňho forma relaxu. Vždy, keď to bolo možné, viedol svoje vozidlo manuálne. Aj preto bolo auto jeho najobľúbenejšia forma prepravy.

Iste, hromadná doprava vákuových trubíc spájajúca každé väčšie mesto a na ňu nadväzujúca koľajovo-magnetická či hyperbusová preprava fungovali spoľahlivo a presne. Nieкто by dokonca povedal, že marsovská infraštruktúra bola vytvorená puntičkármi štvrtej ríše, ale keďže tí už zopár storočí medzi nami nie sú, musí to byť zásluha schopných projektantov z Marsovskej dopravnej spoločnosti.

John sa však vždy vyhýbal natlačeným vagónom ranných špičiek. Síce sme zvládli medziplanetárne lety, dokonca sme kolonizovali svet, z ktorého oceánov sme nevytliezli (aj tak tu žiadne nie sú), ale

spotené mapy na košeliach o veľkosti Jupiteru boli, žiaľ, u niektorých jedincov stále realitou.

Dvadsať minút do školy a dvadsať minút zo školy. Inak tomu nebolo ani dnes. Keď auto s tichým bzučaním pomaly prichádzalo k cieľu, John pomaly zatočil malým volantom na úzku príjazdovú cestu svojho domu. Alebo skôr domčeku. Mal totiž len dve izby, ale viac ani nebolo treba. Vždy lepšie ako sa tlačiť v bytovej jednotke niekde v centre. Miesto na bývanie bolo na červenej planéte celkom lukratívna záležitosť. Ľuďom, ktorí pre spoločnosť predstavovali *značný prínos*, sa bývanie slušne dotovalo. Tam patrili vedci, zdravotníci, špecializovaní inžinieri a dokonca aj politici. No učitelia do tejto skupiny nepatrili. A už vôbec nie tí z nižších stupňov vzdelávacieho systému. John sa však nesťažoval, bol vďačný za strechu nad hlavou a svoj kúsok zelene pod holým nebom. Životné podmienky na Marse sa v súčasnosti príliš nelíšili od tých na Zemi. Nie vždy bol život na tejto planéte taký pohodlný.

Počiatkové dekády kolonizácie Marsu sa totiž nezaobišli bez výstavby vzduchotesných kupol, ktoré boli náročné na údržbu a pohľad cez ne bol stále akýsi zastretý. Človek tu mal pocit, že žije v sklenenej, zle umytej fľaši od mlieka. Ani život v podzemných strediskách ľuďom nepridával na psychickej pohode. Hoci boli podstatne bezpečnejšie než krehké kupoly na povrchu, ľudia sa stále intuitívne snažili vyhrabať spod zeme von a žiť pod nebeskou klenbou. A tak sa Mars spoločne so Zemou pustili do realizácie fantastického pokusu. Na základe nespočetného množstva zložitých výpočtov a simulácií umiestnili dva a pol tesly silný magnetický dipól v Lagrangeovom bode L1. Ten sa nachádza viac ako milión kilometrov od Marsu a leží na jeho spojnici so Slnkom. V tomto bode, kde sa gravitačné sily Slnka a Marsu vzájomne rušia, zaujal životodarný magnet takmer dokonalo stabilnú polohu. Na svoje pozičné korekcie tu potrebuje len minimum energie a vďaka výkonným iónovým motorom napájaným priamo slnečnou energiou si ju vie ľahko udržať. Takto silným magnetom sa podarilo

odkloniť slnečnú radiáciu, ktorá Marsu devastovala už aj tak tenkú atmosféru. Vytvoril okolo planéty akýsi antiradiačný dáždnik, ktorý umožnil jej následnú premenu.

V najbližších dekádach vďaka drobným, no neustálym sopečným únikom z kôry planéty, postupne narastal atmosférický tlak aj teplota. Ľudia sa tomu snažili napomôcť, ako len vedeli. Koniec-koncov, na Zemi mali s výrobou CO₂ dlhodobé a bohaté skúsenosti. Postupne sa priemerná teplota mínus stodvadsaťosem stupňov Celzia vyšplhala na celé štyri stupne. To stačilo na roztopenie zamrznutých zásob CO₂ a vody. Zároveň sa začalo s ťažbou vody na Jupiterovom mesiaci Európa a s jej následným presunom na Mars. Umocnil sa skleníkový efekt a v súčasnosti na Marse prebieha aj postupná obnova staronového oceánu, o ktorý prišiel pred približne miliardou rokov. Toho sa však jeho dnešní obyvatelia určite nedožijú. Takýto proces obnovy potrvá niekoľko storočí. Toto všetko však umožnilo ľuďom žiť priamo na povrchu a dokonca sa aj voľne prechádzať bez skafandra. Prvé riasy a modifikované typy tráv začali postupne zazeleňovať povrch planéty. Dnes sa môže, kedysi výlučne červená planéta, pýšiť zelenými plochami, ktoré sú jasne viditeľné aj z jej obežnej dráhy.

Dýchateľný vzduch a prítomnosť vody podporili rapidný nárast povrchovej výstavby. Mestá rástli ako huby po daždi a ich centrá sa stále rýchlejšie zaplňali megalomanskými mrakodrapmi najrôznejších tvarov. Niektoré pripomínali napnuté plachty zaoceánskych plachetníc, iné boli ako dvojité špirála DNA. Architekti sa medzi sebou predbiehali s bláznivými skicami a zdroje Marsu umožňovali, aby sa realizoval takmer každý z nich.

Hlavnými prvkami novej architektúry sa stali voda, zeleň, svetlo a priestor. Všetko to, po čom ľudia na Marse tak dlho priali. A hoci sa tu ponúkalo stále viac a viac priestoru pre život, úplné ukončenie teraformácie bolo stále v nedohľadne.

John si po príchode domov všimol, že je na ulici niečo navyše. Stálo tam auto. Iné ako bolo to jeho. Dokonca iné ako boli všetky ostatné na okolí. Toto auto malo tmavé sklá a na sebe perleťovú čiernu. Na Marse vcelku vzácna položka. Bolo veľmi pekne naleštené a až prehnane udržiavané. V takom sa určite vyvážal niekto neobyčajný. Určite v ňom nesedáva úradník z daňového. V tomto aute sa priviezol človek buď z farmaceutického, bankového, vládneho alebo mafiánskeho sektoru. Prvé tri majú často veľa spoločného s tým posledným. Niekedy viac, než by si slušný človek pripustil. John si vyhnal všetky scenáre z hlavy, aby nerobil rýchle závery.

„Pozrieme sa na všetky možnosti poporiadku. Tak vylúčime jednu možnosť po druhej a nakoniec zistíme, že: farmaceutik by ma hľadal márne. Zatiaľ som sa na žiadne drogy nedal, som v školstve iba krátko. Navyše sa liečim iba bylinkami a tie mi dodáva Mark z III. B. To je jeho ďalší extra bod k štúdiu. Banka mi výpisy posielala elektronicky a občas mi pripomenie žalostný stav môjho účtu správou v mojom datapade. Určite by sa sem neunúval nikto od tých nenažrancov, aby ma poľutoval.“

John si uvedomil, že posledné dve skupiny nebude až také ľahké rozlúsknuť.

„Jediný mafián, ktorému nejaký ten kredit za drobný hazard dlžím, je Harry. Ale to je veľmi slušný kriminálnik a ak si dobre pamätám, a ja si vždy dobre pamätám, sľúbil mi, že počká do výplaty. Aj keď... časy sú zlé a každý si svoje investície chráni. No a ešte tu máme mojich favoritov z vlády. Mars je obyvateľstvom malá planéta, ale zdroje sú tu enormné, pretože sú relatívne čerstvé a nevyčerpané. Rovnako aj možnosti investície. Pripomína to trochu Ameriku v čase divokej kolonizácie, keď sa pôda priam rozdávala a všetko bolo možné. Na našich zákonodarcoch sa tu nešetrí. Nejedno také auto, aké mi teraz stojí pred domom, sa pohybuje v štátnych službách.“ Ešte krátku chvíľu sedel v aute, zvieral volant a uvažoval. „Nuž čo, predsa

tu neostanem sedieť celý deň. Títo sa asi len tak nepoberú domov. Najlepšie je strhnúť náplasť rýchlo a bez otáľania.“

John vystúpil z auta a trochu si ponaťahoval nohy. Krok mal seba-vedomý a priamy. Neistotu ani stres na ňom nebolo badať. Zásľuhu na tom mal nielen jeho vojenský výcvik, i keď ten možno považovať za dávno minulý, ale aj doznievajúce zvyšky Markových bylínok inhalovaných cestou z práce. No a v neposlednom rade jeho pištoľ, ktorú si vybral z odkladacej priehradky a teraz ho uspokojuivo chladila za opaskom nohavíc.

Rád očakávam priateľov, ale som pripravený aj na tých menej prajných. Spomenul si John na vetu, ktorú občas spomínal jeho dedo a sadol si na krátku lavicu na verande.

„Snád sa vyhneme dramatickému naťahovaniu a návšteva sa ukáže čím skôr.“

Mal pravdu. Prešlo len pár sekúnd a z auta vystúpili dvaja muži. Krátky zostrih oboch bol rýchlo zakrytý vojenskými čapicami. Netrvalo dlho a stáli pred jeho verandou. Tvár prvého John veľmi dobre poznal a tento sa mu aj ako prvý s úsmevom prihovoril.

„Ahoj, John. Už sme sa nejakú dobu nevideli.“

John sa bez slova postavil a vošiel do domu. Dvere nechal otvorené, a tak ho obaja návštevníci nasledovali. Keď sa za nimi s tichým elektronickým cvaknutím zatvorili, stáli všetci traja v malej kuchyni.

Vnútro domu bolo skôr funkčné než útulné. Každá polica bola obsadená niečím, čo vyzeralo byť v štádiu opravy alebo repasácie. Kedysi tu malo všetko svoje vyhradené miesto, ale postupom času sa veci presúvali a už sa nevracali tam, odkiaľ sa vzali. Tak vznikol zdanlivý chaos a neporiadok. Iba zdanlivý, pretože John sa v ňom orientoval milimetrovou presnosťou.

Táto malá dielňa slúžila Johnovi nielen ako miesto, kde mohol zložiť hlavu, ale zároveň ako miesto, kde rozoberal, skladal a opravoval zariadenia, stroje a súčiastky, ktoré by už hocikto iný vyhodil a radšej kúpil nové. Tak vracal funkčnosť strojom, ktoré by ich majitelia buď vyhodili, alebo by sa nezaobišli bez predražených značkových servisov. Aj preto mali Johna všetci susedia v obľube. Dokázal opraviť jemné obvody robotov pomáhajúcich v domácnosti, ale aj vyčistiť ložiská ultrasonickéj práčky.

John podišiel k stolu, ktorý skôr než na prestieranie večere slúžil ako odkladací priestor pre knihy, masťné handry, elektronické časti plazmových rotorov a rozobratých ložísk. Odsunul si stoličku, sadol si a zahľadel sa na muža, ktorý ho pred chvíľou pozdravil.

„Tiež ťa rád vidím, Aiden. Je to presne šesť rokov, šesť mesiacov a štrnásť dní. Nemáme žiadne okrúhle výročie. Aký je teda dôvod tvojej návštevy?“ Ukázal na stoličku pred sebou a spýtavo nadvihol obočie.

Aiden podišiel bližšie k stoličke, ale neposadil sa. Zložil si z hlavy čapicu, položil ju na kuchynskú linku plnú neumytého riadu a oprel sa rukami o operadlo ponúkanej stoličky.

„Pamät' ti slúži dobre,“ usmial sa poobzeral sa okolo seba. „Škoda, že o tvojom zmysle pre poriadok sa to už povedať nedá. Čo si pamätám, tak tvoja šatňová skrinka vždy vyzerala ako reklama na pravý uhol.“

„To vieš. Časy, veci aj ľudia sa menia.“ John mu opätoval krátky úsmev a snažil sa vyznieť sarkasticky.

Nebolo to však veľmi ľahké. Starého kamaráta totiž videl rád.

„Nerozmýšľal si nad chyžnou? Stačí, ak ti príde poupratovať raz za týždeň. Nič veľké. Nahádže riad robotovi, ustelie a zoškriabe asfalt z okien.“

„Jednu som mal, ale kradla mi príbor.“ Užíval si nechápavý pohľad starého kamaráta. „Zakopal som ju na záhrade.“

Aiden sa uchechtol a usadil sa pred Johna. Chvíľu ticho sedel a pozeral na neho. Úsmev sa mu postupne vytrácal až ostala iba vážna tvár bez pretvácky.

„Vráť sa späť, John. Budú sa diať veľké veci a ja potrebujem, aby si bol pri tom.“

John sa pobavene oprel do stoličky a opätovoľ Aidenovi vážny pohľad.

„Asi som zle počul. Už som totiž zažil, čo to znamená, keď velenie armády Marsovských nezávislých miest sľubuje veľké veci. Práve kvôli týmto zážitkom žijem tu a robím konečne to, čo ma baví.“

„Tieto veľké veci, ako ich nazval kapitán Cox, budú mať obrovský vplyv pre celé ľudstvo a môžu byť len sotva porovnateľné s niečím takým, ako bol objav Ameriky alebo pristátie na Mesiaci. Dokonca aj kolonizácia Marsu bude oproti tomu víkendový výlet s rodinou,“ prehovoril druhý muž, ktorý náhle podišiel z rohu miestnosti a postavil sa pod biele kuchynské svetlo.

„Toto je plukovník Dudov z Marsovskej tajnej služby. Divízia výskumu a technológií,“ povedal Aiden a ukázal rukou na muža stojaceho vedľa neho.

„No toto!“ pobavene vyhrkol John a jeho stolička sa ticho odsunula vzad. „Takže vy naozaj existujete?!“ Krátko si plukovníka premeriaval pohľadom, akoby si stále nebol istý, či si z neho tento muž len nestrieľal. „Vždy som o vás, tajných chlapcoch, počúval len ako o zjaveniach, ktoré niekto, niekedy, niekde videl, ale ani si tým vlastne nebol istý. Pohybujete sa v čiernych kombinézach ako komandá smrti chrániace riaditeľov mliečnej dráhy. Ste vždy tam, kde sa deje niečo super dôležité a vašej tajomnosti sa vyrovná iba vaša nedotknuteľnosť. Dokonca ani v armádnych kruhoch sa presne nevie, kde by ste mali sídliť.“

Plukovník sa s kamennou tvárou pozeral Johnovi do očí. Stál vzpriamene a ruky mal spojené za chrbtom.

„O to nám tak trochu ide. Oblasť nášho pôsobenia je síce široká, ale predovšetkým tajná. Práve my zabezpečujeme strategické výhody našim ozbrojeným silám.“

John sa zaprel rukami o stôl a postavil sa:

„A ja vám k tomu gratulujem! Pokiaľ ste mi však neprišli odkódovať extra balíčky v holovízii, prosím, tam sú dvere.“ Napriahnutá ruka smerovala k dverám, cez ktoré len pred chvíľou vošli dnu.

„John, počkaj, do čerta! Správaš sa ako trucujúci pubertiak. Ved' ani poriadne nevieš, prečo sme za tebou prišli. Nechaj plukovníka, aby ti aspoň povedal, prečo sme tu a keď budeš stále trvať na svojom, už o nás viac nebudeš počuť. Sľubujem.“ Aiden bol nabudený, ale aj silno sklamaný.

Vedel, že to tu dnes nebude ľahké, ale dúfal, že aspoň kvôli starým časom, bude jeho kamarát ústretovejší. Vedel tiež, že ak Johna nepresvedčí teraz, nabudúce už nebude mať šancu.

Čo to tu na mňa títo dvaja hrajú, preblesklo Johnovi hlavou, ale nepovedal nič.

Proti Aidenovi nič nemal. Naopak, keby prišiel bez uniformy a tohto sprievodu, veľmi rád by ho uvidel a určite by aj vytiahol nejaké mäso na gril. Celá formálnosť a sivomodré uniformy však v Johnovi vyvolávali nepríjemné spomienky, z ktorých mu behali po chrbte zimomriavky.

„Fajn. Aspoň to všetko budem môcť s pokojným svedomím uzavrieť a hodiť za hlavu.“ John lietal pohľadom od jedného k druhému. „Triezveho ma vy, smradi, nedostanete.“ Voľným krokom sa presunul do malej a zatemnenej obývačky. „Nech sa páči, panstvo. Kto si dá so mnou?“ Prstom sa dotkol skleneného panelu jednej zo skriniek a ten sa odsunul nabok. Za ním bola poloprázdna fľaša rumu.

„Nie je to žiadna fajnovosť, ale účel splní.“ Nalial si pohárik a ponúkol fľašu dôstojníkom.

„Som ešte stále v službe, John.“

„A ja ťa z nej týmto na zvyšok dňa prepúšťam!“

John nalial pohárik rumu do nízkeho pohára, ktorý sa vzhľadom na okolitý aranžmán javil až príliš čistý a noblesný. Podal ho Aidenovi a ten si ho so zaváhaním nakoniec vzal.

„A druhý pre pána plukovníka.“

Proces sa zopakoval a plukovník ponúkaný pohár prijal s tichou výčitkou, ktorú venoval Aidenovi.

„Takže páni, počúvam. Čo pre vás vyslúžilec ako ja môže urobiť?“

Plukovník Dudov si odpil z rumu a pohárik položil na kovový stolík pred sebou.

„Pán Waterbi, najskôr vám musím povedať, že čokoľvek zaznie v tejto miestnosti, je prísne tajné a porušenie tohto statusu sa trestá rovnako ako vlastizrada. A za tú, ako iste viete, je iba jediný trest.“

„Viem. Celý deň šteklenia chodidiel tučnou aziatkou.“

Plukovník pozrel na Johna zarazeným pohľadom. Nebol si istý, či sa rozpráva s idiotom alebo ignorantom. Jedno obočie sa mu mierne zdvihlo a pery sa zúžili po tom, čo pochopil Johnov sarkazmus. Spýtavo sa pozrel na Aiden. Vôbec si totiž nebol istý jeho výberom tohto člena posádky. Ten prezieravo odmietal odlepiť oči od skla, ktoré teraz zvieral obomi rukami.

„Smrť, pán Waterbi. Trest je smrť.“

„To bol môj druhý tip. Ale nemusíte sa báť, vaše tajnosti sú u mňa ako v hrobe. Som jedno veľké ucho, prosím, pokračujte.“ S týmito slovami sa John pohodlne zvalil na gauč, jednu nohu si vyložil na malý stolík pred ním a s chuťou si odpil z pohára.

„Za posledných pár rokov začala téma medzihviezdnych letov nadobúdať reálne kontúry. A než sa ma pokúsíte prerušiť tým, že to nie

je žiadna novinka a Marsovská vesmírna agentúra hovorí o takýchto projektoch už dlho, rovno vám odpoviem, že máte pravdu. Ale len čiastočne. Reálne plány na výskum našej susedy Alfa Centauri sú detailne načrtnuté a dokonca sa aj pomaly naplňajú. Ak sa nemýlim, tak už aj začali s výberom možných kandidátov na posádku. Tento prvotný plán však nebude možný bez kryogenického inžinierstva a zmrazenia posádky aspoň na dvesto rokov. Taktiež sa očakáva úspešné nasadenie iontového pohonu štvrtej generácie.”

„Upustili od technológie EM pohonu? Myslel som, že toto bude preferovaná cesta pre novú generáciu plavidiel.“

„Výkon EM drajvu tomu naznačoval, žiaľ, jeho spoľahlivosť na takto dlho plánovaný let, je neľahké zaručiť. Ionty sú zatiaľ favoritom číslo jeden.“

„Ak z vás teraz vypadne, že som vhodný kandidát na dvestoročný spánok v ľade, tak sa fakt naštvem.“

„Nie, pán Waterbi, to nechcem povedať. To totiž nebude nutné. Stavíme loď, ktorá nepotrebuje ani jeden z týchto pohonov. My to vieme spraviť aj bez spánku a dostaneme vás tam o dva týždne.“

Dlhý pohľad do Johnových šokovaných očí plukovníkovi Dudovovi potvrdil, že trafil do čierneho.

„Presne tak, pán Waterbi, a nie je to vtip. Dôvod, prečo vám to hovorím je, že si vás kapitán Cox vyžiadal na prvý testovací let.“

Teraz sa roly prehodili a nad príčetnosťou plukovníka pochyboval John.

„Moment, moment! Hovoríte mi, že vy máte ľudstvu dostupnú technológiu medzihviezdnych letov a nikde sa o tom ešte ani nešeplo?“

„Áno, pán Waterbi, technológia stabilného warpového poľa je na svete a dokonca je aj úspešne otestovaná v podmienkach. Avšak nie je dostupná celému ľudstvu, ale len Marsovskej tajnej službe.“

Plukovník sa na Johna usmial a prezeral si svoj pohár proti svetlu.

„Ako je to možné? Vždy som sa s takýmto pohonom stretával iba v sci-fi filmoch a vy tvrdíte, že je na svete.“

„Dva roky.“

„Dva roky?! A nikto o ničom nevie?!”

„Ako vravím. Vo svojej práci sme dôslední a pokiaľ nemusíme, ostatným sa nezdôverujeme. Myslel som, že sa dovtípíte už pri slove tajná. Nie sme verejná marsovská služba.“

Plukovník si tieto chvíle náležite vychutnával.

„Pripusťme, že vám verím a vy ste naozaj ten, za ktorého sa vydávate a nie ste tu kvôli nejakému pochybnému humoru, na ktorý vás naviedol Aiden.“

„Ja som reagoval podobne, nič si z toho nerob,“ povedal Aiden, ale viac to nekomentoval. Len si s úsmevom priložil pohár k perám a krátko si odpil.

„Prečo ste prišli za mnou?“

„So sedemnástimi zostreleniami nepriateľských stíhačiek a štrnástimi bojovými akciami ste aj dnes jeden z najskúsenejších pilotov flotily.“

„Bol som, pán plukovník. Bol som. Už nie som členom flotily. Prepustili ma bez pocty a náležitostí. To vám Aiden nepovedal?“

„Prečítal som si celú vašu zložku a viem, prečo ste odišli. Viem aj to, že to bolo na vlastnú žiadosť. Teraz vám ponúkame možnosť vrátiť sa a zúčastniť sa na lete, ktorý sa čoskoro zapíše do dejín ľudstva. Bude to pokrok, ktorý doposiaľ nemá obdobu. Pochopte, pán Waterbi. Náš prvý let bude smerovať do neznáma. Na miesto, kam sa ešte žiadny človek nikdy nedostal. A bude úplne jedno, ktorým smerom sa vydáme, pretože vzdialenosť, ktorú sa chystáme pokoriť

bude najväčšia, akú kedy ľudská posádka prekonala. Navyše oči nášho pozemského suseda sú skúmové a vzťahy s ním, stále veľmi napäté. Je nanajvýš dôležité, aby celý projekt pokračoval v tajnosti. Teraz vám iba poviem, že warpovým pohonom bude vybavená loď triedy Pretorian. Teda stredne veľké plavidlo a na tento účel vybavené prevažne výskumnou technológiou.“

„Aha. A mňa beriete na palubu ako kuchára, áno? Ved' ja nie som žiadny vedec!“

„Súčasťou lode je aj hangár pre päť stíhačiek. Vás by sme chceli ako pilota jednej z nich.“

John zacítil podraz.

„Chápem. Takže výskumná misia, jasné.“

„Vesmír je temné a pre nás nepreskúmané miesto, pán Waterbi. A aj keď budeme veriť a dúfať, že sa nič neskomplicuje, musíme byť pripravení zabezpečiť životy a zdravie posádky, ako aj návrat nášho prototypu späť na Mars. O tri mesiace sa uskutoční prvý skúšobný let a my by sme boli veľmi radi, keby ste boli na palube. Všetky detaily vám budú, samozrejme, prístupné. Ak budete súhlasiť so spoluprácou, bude z vás opäť bojový pilot. Tentoraz však nebudete podliehať armádnym zložkám Marsovskej flotily, ale priamo nám.“

John nič nepovedal. Položil svoj pohár na stôl, prekrížil si ruky cez prsia a premýšľal.

„John, je to tvoja príležitosť vrátiť sa späť do kokpitu a nechať minulosť za sebou. Ja ťa tam hore budem potrebovať. Ak sa niečo zomelie, nechcem, aby mi kryl chrbát nejaký zelenáč, na ktorého sa nemôžem stopercentne spoľahnúť. A ty si bol v tom, čo si robil, pekne dobrý. Pre lietanie si sa narodil. Nikoho nezblbneš tým, že ti takýto život vyhovuje. Možno takto potiahneš ešte rok alebo dva a potom si prestrelíš hlavu na parkovisku pred školou.“

John sa postavil zo stoličky a vliat do seba obsah pohára na jeden dúšok. Potom ho položil na dosku malého stola, kde sa krúživo točil na mieste. Keď rezonovanie skla ustalo, otočil sa k Aidenovi a vážnym hlasom mu povedal:

„Už som na vlastnej koži zažil, aký život ponúka armáda. A títo tu,“ ukázal rukou na Dudova, „sú len jej klonom. Ďakujem, ale nechcem. Teraz odíďte. Dvere nájdete ľahko.“